

שְׁנֵי שִׁירִים לַיָּדִיד

א. אֲנִי גֵלֶךְ

יְדִידִי.

אֶת אֲנֻקוֹתֶיךָ שָׁמַעְתִּי בַלֵּילָה.

אֶת הַחֲבוּרוֹת הַכְּתָלוֹת עַל מִצְחֶךָ רָאִיתִי בַּבֶּקֶר.

גַּם אֶל הַבוֹר הַסֶּתוּם בְּהֶרְרִי נֹצֶצֹת שֶׁל אֲנִים

וְאֶל לֹבְשֹׁת הַשְּׁחֹרִים הַנֹּצְבוֹת סְבִיבוֹ

קָרַבְתִּי כְּמַעֵט.

וְעַתָּה הַשָּׂאֵר בְּיָדִי אֶת יָדְךָ הַמְזִיעָה, הַרוֹעֶדֶת,

וּבְשׁוּנִיהָ מֵהָר וְאֶטֶם אֶת נְחִירֶיךָ.

הָאֶזֶן עוֹד רִנָּע לְצִרְיָחוֹת אֲנִי הַבֶּר.

אֲנִי גֵלֶךְ בְּרֶגֶל. גֵּלֶךְ. בְּכָל זֶה. בְּכָל זֹאת

גֵּלֶךְ.

ב. ניר כסף

הם יכולים לשים על זה אֵלף עמודים גדולים מאבן.
הם יכולים לדרוך על זה בֵּאלף מגפים של מצעד.
לרסס את זה בֵּאלף סיסמאות מלכלכות.
ידיד נפשי,

בשבילך זה יהיה תמיד ניר כסף מקמט
שֵׁאלך אצבעות ישרו אותו בזהירות
פֶּרְשׁו אותו על הכֶּבֶד ועל המדרגות
להיות מְרָאָה
שָׁבָה עמודים, מגפים, קירות מרשסים
מתהפכים על הראש, קורסים, מפרקסים,
מצלצלים בצלצול דק מאד.

אנגריות של מהגרים

אנגריות של מהגרים היו לנו.
שִׁמְנו נקדה. הוֹסֵפְנו עז.
קִבְרָנו נחשלים מתערפלים.
עִכְשׁו אנגריות מזן אחר משוטטות בשטח
לא, לא זן של טפילים, לא תרנגולים צבעוניים.
לִיד הצריף המבִּקֶּה ניר זפת שחור
שָׁבּו עמדה מטת הבְּרָזל של ילדותי
פֹּרַח בְּנֹרֵד מוֹעֵזֶע
הַרְדוּף הַנְחָלִים, שִׁבְתִּימִימוֹת שִׁתְּלָנו להיות עץ גוי
מִפִּיץ בְּשָׁמִים עִזִּים ומסחרר את ראִשִּׁיהֶן של הכְּנִימוֹת
הַמְתַּעֲלָפוֹת מֵעֵנֶג. מִכְחִישׁ
אֵת קִיוְמוֹ הַמְזֻנֶּף שֶׁל הַלִּילָד בְּאֶדְמָה הַמְקוֹמִית
בוֹעֵר בְּתֵאֵנָה רַעְנוֹנָה, בִּיתִית.

בְּשִׁעָה זוֹ

בְּשִׁעָה זוֹ שֶׁל שְׁחִרִית מִפְּנֵקָה
וְצִפְרִים חֲדָלוּ מִלְּצִיץ צִיּוֹן צִיּוֹן
נִפְתַּח כָּנֹף הַדֵּלֶת
וּבֵת-צִיּוֹן פּוֹסַעַת עַל קִצּוֹת נוֹצוֹתֶיהָ
לְהַעִיר אֶת הַיְּלָדִים לְמִלְאכַת יוֹמָם הַנִּמְאָסָה.
מִבֵּט בֶּן מֵאָה אִמְהוּת מְלֻטָּף אֶת הַכֶּתֶם הַלַּח
שֶׁהִשְׁאִירוּ שְׁפָתַיִם נִרְפוּת עַל הַצִּפִּית,
אֶת הַנְּחִירִים הַמוֹצְצוֹת בְּהִתְמַכְרוֹת עֲקָשָׁה
אוֹיֵר לֹא מֵאֻנָּה, אֶת הַשַּׁעַר הַעֲבָה, הַמְסַלְסֵל,
שֶׁצִּמַּח עַל הַקֶּסֶל וְהַגָּדֵל הַמוֹתָר שֶׁל כָּף הַרְגֵּל.
בְּשִׁעָה זוֹ שֶׁל שְׁחִרִית מִפְּנֵקָה נִסְגְּרָה הַדֵּלֶת
בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים וּבִלֹּא צִיּוֹן
וְגַם הִיא חוֹנְרָה לִישׁוֹן.

בְּשִׁדָּה

שְׁמוֹת שֶׁל פְּרָחִים וּפְרָפְרִים, לֹא שֶׁל סִגְנוֹנוֹת רְהוּט,
בְּקִיאוֹת תְּמַהוּנִית וְחִסְרַת תּוֹעֵלֶת זוֹ
בְּתַחֲוִמִּים הִירָקִים הַהוֹלְכִים וּמֵאֲבָדִים אֶת שִׁכּוֹתָם
גּוֹרָמַת אִי-נוֹחוֹת לִשְׁאֵר הַמְטִילִים, לִשְׁאֵרֵי בְּשָׂרֵי וְלַעֲצָמֵי.
אִיזוֹ אֶסְפְּרוּטוֹ נִקְשָׁה פּוֹלְטוֹת שְׁפָתַי בְּשִׁזְרוּעוֹתֵי נִפְרָשׁוֹת
כְּמוֹ לְהִתְחַבֵּק עִם דְּנֵאִית-פְּרָחֵי-סָדוֹם, צִפְרָת פְּלִיטָה שׁוֹאוֹת
עֲלוֹמוֹת
בְּחִיק וְלִדּוֹת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵלִית?
תְּקוּעָה כְּכִלּוֹנָס בְּשִׁטַּח הַיָּרֵק הַהוֹלֵךְ וּמִתְאַבֵּד
אֲנִי נִפְרָדָת בְּזִרְעוֹת חִלּוּלֹת לִנְחָה וּבְלִשׁוֹן שֶׁל קֶרֶשׁ
מִיִּצּוּרִים זָרִים, זֹחֲלִים, מִתְעוֹפְפִים, מְנוּעִים אֶת רִאשֵׁיהֶם
וּמְזַמְזָמִים אֶת פְּזִמוּגֵי הַזְּמַן בְּתַנּוּעוֹת קִידָה שְׁאִינֶנִּי רוֹצָה לְדַעַת אֶת
שְׁמֹן.

שְׁרָשִׁים

אוֹתָהּ חֲרָדָה שֶׁהִיְתָה חֲמוּצָה וְחֹנֶרֶת וְנִחוּשָׁה
וְחִדְלָה לְהִתְרוֹצֵץ בְּתַצְלוּמִים מְגֻשְׁמִים וְהִדּוּקֵי לֶסֶת
הַנִּדְחָקִים וְבוֹכִים מֵאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ וְשׂוֹאֵפִים לְדָמָם
וְלִהְיוֹת בְּשׂוֹלִים הַמְזֻהָבִים שֶׁל זָכְרוֹן
מִחֵיד וְסוֹלֵם אֶל מְרַחֲקִים שֶׁמַּעֲבֵר לְנִהְרֹת
הַגֶּה
מִבֵּין
הַפְּלִי
סָדִין
יוֹצֵאת

כְּמוֹ צִלִּים קְיָמִים גַּם בְּשֶׁמֶשׁ הַמַּחְוִיחָה וְנֶאֱטָמָה
לְצִפִּירוֹת עוֹלוֹת וּמִתְפַּתְלוֹת כְּמוֹ צִלִּים
סָבִיב מֵטוֹת הַבְּרָזֵל הַצְּבוּעַ שֶׁל יִלְדוֹתָנוּ וּמִשְׁגִּשְׁגוֹת לֶהָן
שְׁאֵגוֹת שֶׁל כָּכָר שְׂכוּלָה וּמִתְפַּלֶּשֶׁת
בְּדָם לְחֵיָהּ הַשְּׂרוּטוֹת, שְׁאֵגוֹת זָרוֹת
וְקוֹרְצוֹת, כְּמוֹ שֶׁם מִשְׁפָּחָה מִלְּפָנֵי הַנְּשׂוֹאִין,
שְׁאֵגוֹת אֲרוּחוֹת שֶׁקָּפְאוּ
וְהֵן מוֹכְנוֹת

כְּנִינַת חֲלִיל

וְהָרִי תַרְמִית הִיא
לִלְבָשׁ מִסַּכַּת עֶכְבָּר וּלְצַפְצָף:
סַמָּמִתִּי בְּהַמוּנִי, אֲדָמוּ עֵינִי
עִם שִׁירֹת שֶׁל עֶכְבָּרִים לְכוּנִים
רְאִיתִי קוֹלוֹת.
וְהָרִי בְּיָדֵי הַמְּזֻרָק הַרוֹעֵד,
גִּלְגִּיל קִלְיָל וּמִלֵּא לֶחֶם
כְּנִינַת חֲלִיל חוֹלָה גֶּרֶם
מִנְצָנֵץ וּמִזְהִיר
לְהִנְחוּתִנִּי אֶל טֹבֵעַ הַטְּבִיעָה.
וְהָרִי גִדְּנוּ הִיא הַמִּתְרוֹמָמֶת אוֹ הַמִּנְיָחָה.

ביום העצמאות

ביום העצמאות הזה מושבות אלי עצמותיו
וקיות. הוא ולא עצמו
שהייתי מהלכת את צעדיו
כמה וכמה משנות חיינו
כמו שהייתי מנששת בתאנה שטופה
את ריח הדם המשתף.
הנה הוא כמות שחדל לדמם.
חדל! אמרתי לו בעצם היום הנקי,
הפתוח והלא-מדמם.
וכמעט חדלתי.

הקול

הקול הממשך, המכר, לא אמבולנס
לא חתול מיחם פצוע בצנאר
לא תן נטוש בילדות שכולה.
זה הקול יוצא מהמכשיר המרבע.
מגב מעיל אפר של חיל מלואים.
בהתנדבות, כך נמסר, שלש יממות
חטט בין התרבות עד שמצא:
הוא, הוא.
ונצעק אתו כלנו הלילה בחלום
בכל פח הזכרונות המסתובבים מתחת לחלון
בלהקות הולכות ומתרבות.

ארץ כחוששה ונחוששה

ארץ כחוששה ונחוששה צועדת ארבעים שנה
לארץ שפת הים. שמש ידענית
מצפה את העור הפליט ברקיעי נחשת.

איד היה קורן ואיד מצלצל בצחוק הצפוי
קורץ לנחשנים ולחישות מאחורי גב המשתנף לראנה!
פעת מתהדקת על סנטרד וסביב שפתיך

גזרת הנחשת כמו שריון קשקשים.
בהתאמצות לחיד מתקלפות שפתיך
נחשף הקלף, נושר הטיח,
וכל אחד יכול לראות קמטים.

במשא ומתן

במשא ומתן, אנה, בכל זאת
בקצת מתן, זאת הפעלה האצילית
שבה עסק מחמד ברקיע השביעי
מלנה בחיור ספקני של מוסה:
"הם לא יעמדו בנה. למד מנסיוני".
ומספרת אנדת המעראג' שבה,
בחשובי חמש פחות חמש פחות חמש
מחמד הנביא נולד והתקדש.

אברהם אבינו היה אבי המתמקחים.
הוא לא צרב את לשונו בגחלים
ולא אכל עוגות צואה. הוא לא נצל
ולא הלך על מים. בחשובים היה עוסק
חמש פחות חמש פחות חמש
כשנסה לשמר על מה שיש.

ובכן משא ומתן, הה, במשא ומתן
נהל את עולמו, רבון,
למד את הנשמה להתמקח.
אל תדקדק בספרות הירקות החתומות על הזרועות
נושאות הפקלאות, שעה שנתנהל על הגשרים העצובים
שבין האלף השני והשלישי לספרתם.
הם מספרים תמיד ספור אשר מתחיל בדם ומסתיים בדם.

ההודמנות

אני מנסה להעריך את ההודמנות שאתם נותנים לי למשש אנדות,
להכיר את נעורי סבי וסבתותי,
פרץ התשיקה להשפלה ולסטטוס, דלתות נפתחות ומיד נסגרות
(הוצעם)
צמחונות והסתערות על תענוגות החושים ועל מלים,
קצר הרוח, שהתברר כחכמה היחידה שההסטוריה מבינה.
כמוכן, לא אני מעניגת אתכם ולא סבתותי בפאות הנקרות, גם
שלום עליכם סופר אשכנזי את מי הוא מענין (כך שמעתי)
אבל מי מכס ראה את עיני ילדיכם נדלקות
מספורי תלושים (ברקוביץ', פיארברג) שנעשו מליצות משעממות
לילדי,
יש לי זמן רב להסתכל עליכם מהפנה שבה אתם רוצים להעמיד
אותי
משם אני רואה את גבות הנדחקים בהמון ובקצור נשימה
ואת המשתררים ואת מגדלי השרירים ואת המשוררים בחוצות
ואת הבוודדים הנחבטים ומרצצים את מצחם בין כתל מזרח
לכתל מערב
ושני המתמידים. הגה הם יושבים על הגג ליד פתח הארקה
משתחפים מעשון, משחזרים מוטות ברזל של אפיקורסות
מצופפים את עיניהם להשאיר גם לי מקום
בלי לשאל מה שמי ומנין באתי לשבת כאן על הגג
ומה לי ולגזעי.

הפזל הגמור

אני יושבת מול הפזל הגמור
ואצבעותי ממששות את המשטח החלק.
כל מפלצות הקרטון הקטנות פלואות זו בזו
תקועות סופית בים הצפוני מתחת לצלופן מתוח.
לא הוצאתי אף הגה מתחלת המשחק.

בְּאַיִן־שֶׁהוּ גִיל

שִׁים

בְּאַיִן־שֶׁהוּ גִיל הַגּוֹף דּוֹחָה אֶת הַלֵּב
כִּמּוֹ הִנֵּה אֵיכָר מְשִׁתָּל, אֲמָנָם נְחוּץ אֶדְ מִיָּתֶד.
עַל מַסְלֹת הַקּוֹלֹת הַמְּשִׁתּוּיִם
מִסְעִים מִחֲצָבֵי הַנֶּשֶׁמָה
בְּחִלְקֵי־קוֹת הָעוֹלָם
וּמִקְרָה הַגּוֹף מִקְרָה אֶבֶן.

שִׁים אוֹתֵי פְּסִים
עַל בְּתִנְתִּי הַיְחִידָה.
כִּוֵּן אֶת מַחְשְׁבוֹתֵי אֶרֶץ יֶשֶׁר
וְהִנֵּחַ אוֹתָן מְרֻנְחוֹת.
לְפִי הַסֵּדֶר.
בְּרֻנְחִים שְׁוִים.
קַח אֶת יְצוּרֵי רוּחֵי הָרוּחָשִׁים, הַכּוֹסִים,
וְשִׁים אוֹתָם פְּסִים מְאֻנְכִים
נִצְבִים מוֹכְנִים
לְמִרְכָּבָה וְלַסּוֹסִים.

בְּאוֹיֵר הַלֶּבֶן

בְּאוֹיֵר הַלֶּבֶן וְהַמִּצָּפָה צְרִיחוֹת צִפְרִים מִתְקַהֲלוֹת
יְכוּלוֹת לִשְׁרֹטֵט בְּמַחוּגוֹת מִתְרַחְבוֹת צוּרוֹת מְקַבִּילוֹת:
שְׁתֵּי תַּיִמּוֹת מְאֻשְׁרוֹת בְּנִפְרֵד שֶׁל שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם.
קוֹלוֹתֵיהֶן הַלוֹהֲטִים סוֹדְקִים אֶת מְרֹאֵית הָאֵין בְּדִיקְנוֹת שֶׁל זָגָג.
מִתִּי, מִתִּי תוֹכֵל לַעֲקֹב אַחֲרֵיהֶן צִפְרוֹן אֲצַבְּעֵי
עַל שְׁמִשֵּׁת הַחֲלוֹן הַמְּכֻסָּה מִקַּפְת־אֵד וּלְחִי
מִצְפּוֹת לַעֲרֵב שֶׁלֹּא יָבוֹא הָעֶרֶב
וְיָדֵי אֲסוּרוֹת בְּיָדֵי.

אַח, הַחִיק הַנוֹרָא

אַח, הַחִיק הַנוֹרָא שֶׁל חֲסִידוֹת נִנְעָרוֹת כְּמִפְרָשִׁים
קוֹרָא בְּמִפְרָשׁ: סֵתוּ, וְכִבֵּר לֹא מִמָּאן
נִחְמַת כְּנָפִים מִפְרָקְסוֹת לִפְנוֹת בְּקֹר
מִתַּחַת לְעוֹר הַתּוֹפֵחַ עַד לְהַתְפַּקֵּעַ
בְּאֲזָנֵי. אֲזָנֵי! שְׁפֹתֵי! עַד מִתַּחַת לְשִׁשֵּׁי צִפְרֹנֵי
מְהוּמַת הַמְרָאָה
וּפְרוֹסוֹת לֶחֶם גִּשְׁרָף חֵי
מִמְלָאוֹת עֵשֶׂן מִחֲנִיק אֶת הַבַּיִת הֵנָּה בְּחִיקֵי.

ושוב שלחן מטבח

כשוף

והרי לשלחן הזה התפללתי.
בריא ונורמלי וחי, אמרתי לאמי,
וכבר העזתי לראות. עיני
מעוללות ורמוסות כענבים
ומה שעוללו לה ומה בעוללי אם אמה
אין לי מנחם ולא יהיה כי אם שלחן מטבח
וסנדוויצ'ים טריים עטופים בדיקנות. חלומות
שקיו לשים אותי שנים שנים כמרגרינה
לפרוי בצק חי חי חי.

והנה קזם ועומד בהבטחותי.
והרי נאספים במועדים היעודים
ואל שמלתי הפרושה נאחזים להתישב ולישב
ומקרבים ושבבים ומקרבים את השירים והצוחקים
יחד נאחזים בשולי המפה ומושכים איש לעברו
מושך את מזונו ואת אהובו ואיש לעברו מושך בחבלי
מה?

מאיזו זווית גלוחה מזוממת מנגינה חלולה עטופה קורים
אוכלת חורים במפה המנחת מלהצה מתחת צלחות יציבות
מה המנגינה המקקה את גס הצחוק הבריא, החי?
מה תענועי הרוח הזוללת חללים?
מאיזו זווית חולה דואים בהמונם יבחושים אלמים
ששים להשרף, הדופי רוחות קדים?
חולמת, חולמת להתלות בשולי הלא
משטחת גופת געגועים לפגי משכת הכבוד.

במה אכשף את המון יצורי
השמים על קירות ביתי חלקלקות
כחלזונות שניצאו מקיוכיתם?
השבעתיכם בסופרזינה סבתי הנסתרת
בעפעפיה חסרי הריסים, העצומים
לנגינת אלגרו נוך טרופו.
השבעתיכם בהדרת הכבוד של המלים
שרק בעברית היא מחלטת.
השבעתיכם בקוים הישרים להפליא
שהיה אבי גוזר במספרים, מחכך את שפתיו זו בזו,
סימן לישוב הדעת ולאהבת הבצוע המדיק.
השבעתיכם בשמן רהיטים, באדי המנהץ ובריש של בצק שמרים
תופח
שלתוכו אני נועצת אצבעות בערב שבת, מנשה להחזיק במה
שיש.

העץ

העץ עץ לעצמו.
אני מחבבת אותו והוא לא זז ממקומו.

אני מנשקת אותו.
הוא דולק עם היער שלו.

העץ עץ לעצמו,
אני משגגת מלים שורטות.

במלים שורטות אשרטט קו ישר וארוך
בין מקומך למקומי.

התחלתי להטיל ספק בכך

התחלתי להטיל ספק בכך
שהחום הוא צבע אמהי
אחרי שנים כה רבות של שטוטים
וחטוטים בחום השטות, המתפורר
ומאפיר בצהרים הולכים ומעיקים בכבד
של סנטר נשען על קת טוריה
בתוככי שטח חרוש למחצה.

על כוס קפה חלקנו היום
את ירשת החום הכבד בעינים ואת הידידות
שהתעקשה לצמח בשלחן
אפרה בשתילי זית.

הזִּנְה בְּקִיץ, בְּאַמְצֵעַ

לְכָלֵב אוֹתֵנוּ חֹנָם

בְּקִיץ הַמִּתְנַדֵּף.

בְּלֵבֵל עָלֵינוּ פָּרְחֵי חֶבְלֵבֵל

דְּבָקִים יוֹם אֶחָד פָּרָא בְּרִבּוּעֵי הַחוּמָה.

מִרְאִיךְ מִמְּלָאִים אוֹתִי בְּלִיסְטֵרְאוֹת

תַּת־עוֹרִיּוֹת מִמְּלָאוֹת אֱלִימוֹת מְדִיקָת

מִטְנָחוֹת לָקוּ הַדִּיק הַפְּנִימִי.

הַבִּיטִי, תְּנוּעַת זְרוּעֵי שׁוֹרְקָת לָךְ

אֶת שִׁיר הַשְּׂרִירִים.

תִּדְבֹּר לִי חִידוֹת נְנִסִּיּוֹת

תִּכְנֹס לַעֲדוֹנִים חֲדָשִׁים

תִּגַּע בַּמְבוּשׁוֹת הַיִּשְׁנוֹת, הַיִּפְהָפְיוֹת,

תִּזְדַּקֵּף לַעֲמָתִי.

לֹא אֶכְתֹּב: רִיחֶךָ הַחֹם, הַרְחוֹק.

רִיחֶךָ הַחִי. אֶקְרָא בְּקוֹל: רִיחֶךָ הַחִי.

כָּל נְשִׁימָה שְׁאֵנִי נוֹשֵׁם

שׁוֹאֶפֶת אֶת הַיּוֹתֶךָ

לוֹ טְהָרְתִּי לָךְ:

כָּל נִסְתָּרוֹתֵי הַמַּעֲיָקוֹת, הַמַּזִּיקוֹת.

זֹאת כָּל טְהָרְתִּי הַמְּסוּכָה לָךְ

בְּאוֹר הַמִּפְשָׁק

הַבוֹעֵר

לְדוֹר בְּמַדוּנָה? וְהָרִי

הַיִּיתָ לִי גִחְלִיל גָּחוֹם,

דְּבַק רָגַע אֶל כַּף יָדִי

בְּאִי־מִשְׁקָל מִפְּלִיא

וּכְבֹּד הַתְּפִלָּשְׁתִּי בְּעֵלִים הַפְּרִיכִים

הַנֶּעְרָמִים לַמַּדוּנָה.

וְאֵנִי לְטֹפְתִי אֶת הַדּוֹרֶךְ אוֹתֶךָ.

כְּשֶׁהִדְשָׁאִים יִאֲפִירוּ בְּשִׁמְשׁ

וְנוֹעֵי הָעֲצִים צוֹלְלִים

לִמַּד אוֹתֵנוּ לְדַבֵּר בְּקוֹל הַמִּשְׁתָּנָה.

מתנות קופצות

1

קח אותי לארץ זו אנשים שרים ככה לפעמים.
אחרי המלחמה אינני רוצה כי אם
לארץ זו אנשים שרים ככה לפעמים.

2

כמו מלים עבריות באותיות לועזיות
ככה קראתי את תני פגיד, אהובי
מלפני דור.

3

ממכפלת גלימתך תפרתי לי חלוק בקר
עם דגמה של כוכבים.
האם על פן יגבה לבי עם פרחי היסמין
בלילה, באפלת הבוגנוויליה?

4

בזוללות הנרפסת, המטפשת כתלי בשר
מפציע אותי אור פגיד.
חדות שפתיה הנסוכות
מחכת גדרים.

28

5

מחשבותי עורקות לגפף את גופך
וזרועותי זורמות להטלטל במכאובי פקע
כמו דדים של חתולת רחוב
ממהרת.

6

בין השפתים והקול
מלות אהבתי בחרף
פקעות צבעונים
מתחת לרצוף.

7

אני צנור.
שים עלי און.
שם מהומה עמומה
במהתרת.
שתיקתך בחללי
כמו צפירה עוברת.

8

להחזיק בד דק מן הדק בורח
דקה על הדקה מטפספת
מגדלים של ענבי חול רטב
נופלים נפלאות ירקות
על פעורי.

29

יונה פרועה, פערות מקור, ביום שרוב
ליד שגרי הבשר שהותיר הכלב.
מקרת. מקרת. עם נמלים
נצה כאחת הנצים.

בסדק היבש שבצבוב נגלה
בקר אחוז הולל
לבקע את קלפתה
לשפך לארץ חלמוניה

מול המראה כל היום נרות מכספים החלקתי.
חלילי בסף צפצפו לי נגון פותה.
לפני השנה רועשים בראשי פחי הנפש.
קופסאות שמורים ריקות מקשקשות אתי במטה.

הולכת את עקבותי ריקם
מחדר לחבל ומחדל לסל סמוך
פתאומי במקרה או במקרה
שמוסרת אולי את צללי
ירכי הנודדות בבית
לחפש את החפץ שאבד.

ידידי.
שים אותי סמוך למנות
בתוך כאב המחלה.
בסבין מנתחים משובותי.
משוגותי בפנס גדול האר.
ראה, בשטף דם אהבתי המיתרת.

אמרה האצבע המורה
נגן עלינו זכרה:
מצנה
לאכל בשר בסעדת ההכרזה
ולצלעק בשהמים נכנסים לראות

והזרת אומרת:
מטרתה של המחלה
ללמד את האדם צניעות
ולכסות באד את ראי הכרזל שבו
בבקר נשקפים פניו בבהלה.

בין צנורות הכרזל של התחנה
תחת שמים עשויים שיש של מטבחים

בני אדם זוקפים את גחונם הרך
מתאמצים אל מזונם מיד אדונם.

17

לחיות עם הזמר הנה בשלום ובאצילות.
לחיות עם זבל, עם צעקות.
לנשם עמק את פלטת ההבל
להיות את זה בדבקות
רצוי בהפסקות

18

אני רוצה לקרא לה "גפש" ואינני יכולה.
אני רוצה אותה מובסת במראה החלקלקה,
מבוססת בתהלוכת שבויים. משם
אנשה לקרא לה: גאות היחידה.

19

מטפורות תפורות בלב העולם
כמו מכשיר שושפכ בבטן של חולה
במהומה הכללית של הבריאה.

מנואט

ילדי אביב
כשהיא עוברת בגנה
אל נא תשירו לה נאל תשאו קינה.
אל תשאלו אותה אם יצמחו עליה ואימתי הפרח.
יודעי דבר אמרו שצורתם של הפרחים נובלת, משתנה,
אבל המונינה תמיד נשארת בגנה.
על כן כשהיא עוברת בגנה, ילדי הקיץ, אהובי שלי,
אל נא תשירו לה נאל תשאו קינה.
ואם תראו אותה נשענת על מקל זקנה
ופיה קצת פעור והיא מאזינה
לבקיעת סדקים באדמה דשנה ומוכנה לחרף
אל נא תשירו לה, ילדי הסתו החמודים,
נאל תשאו קינה. אמרו כי אהבה היא.
אמרו כי אין לה תקנה.

בְּשֵׁהִיא

בְּשֵׁהִיא הִיָּתָה טוֹעֵמַת מִסִּיר הַדָּגִים
 הִיוּ גְבוּתֶיהָ הָעֲבוֹת מְקִימוֹת שְׁתֵּי קִשְׁתוֹת נֶצְחון
 עֵינֶיהָ מִתְרַחֲבוֹת בְּתַמְהוֹן שֶׁל צֶפּוֹר דּוֹגֶרֶת
 עַל אוֹצְרוֹת שֶׁל מַחֲלָטוֹת
 וּשְׁפָתֶיהָ מְרַפְּרוֹת עַל הָרֹטֵב הַחוּם
 כִּמּוֹ אֶצְבָּעוֹת שֶׁל מִנְגֵן בְּגָבֵל
 בְּתַמְהוֹנָה הַכֶּהָה שְׁבִמּוֹזְאוֹן,
 מִתְגַּדְּלוֹת בָּקוּ הַדֵּק שֶׁבֵּין הַסֻּדּוֹת הַמוֹצָקִים וְהַקָּלִים.

גְּבֵרַת אֵילוֹ צוּעֶקֶת

בְּחִלוּנֵי פֹרֶחַ הַשָּׂקֵד, נוֹשֶׁבֶת רוּחַ,
 בְּחִלוּנֵי צְרָעוֹת נוֹקְבוֹת חוֹרִים בְּפֶרְחֵי הַשָּׂקֵד וּמִטִּילוֹת בָּהֶם
 צְעָקוֹת חֲדוֹת מַחֲלוּנָה שֶׁל גְּבֵרַת אֵילוֹ, צְעָקוֹת
 נוֹחַתוֹת בְּשִׁירָה רְצוּפָה עַל בּוֹכֵי-בִטָּנָה הַנֶּעֱנִים
 בְּבִכּוּיֹת מִמְשַׁכּוֹת מִשְׁחָלוֹת לִי בְּנִקְבֵי בָקָר וּבְנִקְבֵי עֶרֶב
 וְסוֹחֲטוֹת טָפוֹת שְׁקוּפוֹת שֶׁל מַחֲלָה מִהַשָּׂקֵדִים
 מַחֲזִירִים בְּלִתֵּי נִרְאִים בְּרֵאוֹתֵי שְׂרוּצָצוֹת לְצָרֶח:
 אִין לָךְ מָה, מִלֵּבֵד עַל יְלָדֶיךָ,
 וּמָה עָלַי, שָׂבָא לִי פִתָּאם בְּסוֹף הָעוֹנָה
 לִשְׁקֹד שׁוֹב עַל סְפָרִים?
 וְלָךְ, בְּגִיל שְׁלִי, שְׁנִים לוֹעֲסוֹת שְׂקָדִים יִרְקִים
 וְכִמָּה כָּח לְצָרֶח וְלְצָרֶח אוֹתִי
 וְעוֹד תִּינּוֹק.

הבאתי לך

הבאתי לך חתולה שחורה ולבנה מהרחוב
כדי שתראי דרכיה, בתי.
הנה היא על השמיכה הנקה
של מטבחך, מקרקת צפרניה
כוססת ומקוצצת כל שערה בפרונתה
מלקקת בלשונה את ערונתה.
לאט לאט נעצמות עיניה בשמש החרפית.
ובצהרי היום, כשאתן קמות יחד משנתכן
היא מתנערת ויוצאת לצוד שקמית ורדה.

ומדוע, נערה, את עונדת את כל תכשיטי
ועיניך זולגות דמעות?

בערב החג

בערב החג נשפכה על נפשי טובתך
כמו סל קניות מלא
שהתהפך באמצע הרחוב
ומתפזר לכל הכוונים
מתחת נעלים בהולות גחטף
ביד אלמונית מתעקשת לעזר.
בידך השמים, סל מלא שמחה.

בשאי רובצת לי בין שבע לחיי
ולשוני מועכת ומחניכת את חלבי במכתש חכי
את מתאבדת את זהירות חיי לגדי
בעשן שעולה רצוף משערך הקשה
חרוד קצוות מתפצלים ונוגעים.

בירושלים בשבת בבקר
שמש מלטשת, קרינה כמו שיש
נוסעת על פס הרבבת במחליקים
עם עקבים מחדדים וגרבי קריסטל.

וילד קטן מניח על הפס מטבע
מחכה רק שהרבבת תרקע לו דיסקית דקיקה
רוצה רק את הרבבת השחורה שתגיע כבר
ותעשה הרבה רעש ושמח.

האוניברסיטה ביום חורף

גנוזה בכריכה של סגריה, מחתלת גלילי ערפל
האוניברסיטה אשר בגבעה
מתכוננת לטוס בחלל.
בשעה שמים עשורה בצהרים נראים כמו ערב
עדין על בנה
מוכנה
להשתלח סביב כדור הארץ למעגנו
תטוס ותעלם מעינינו
לקול נביחת כלבים, ילדים וזקנים
נרדף אחריה בלנו רטבי שער ונושמים.

שירה

בין שורות העוגיות התופחות בתבנית
מתנפחת גם זו, בלתי נמועת
כמו נפיקה אלמונית של בתולה אדמת לחיים
קמה להשתחוות בעזרת הנשים
עוצמת עיניה ומחזירה, מתעלפת מבושה
דקה מדקה
משאינה רק רים מתגדף, רק ספק
של עברה.

על שלמות הבצוע

שלמות הבצוע היא צורה
לעבד את השם בעונה.

ולשם הראוה?
הוי עבודת במות במטת הכלולות
וכן בבביש וכן במטבח וכן במספנה.

חרווי הכל! קשוטי שוא!
במטבח ושרף התבשיל
ילדיו רעבים עכשו ואת לא שבעה
להשלים את הבצוע בזו התאנה
ליצר פסים מבהיקים של דבקות מתקשחת
לצורה עוד מעט גמורה
של עזרה מזהב כמעט סגורה

ובחלקה זרה

שכחתי איך צועקים

שכחתי איך צועקים ובאיזו שפה.
חשודה תמיד על זאבים מזויפים
שורקת לי אפרקדן במבחר חלילים
שיר ריק קבוע
ובעיניים מזוגות חכמה חוקרת
בכבשים הזוללות זו אזני זו.

זה השיר

זה השיר שיוציא אותך משתיקתך בת עשר השנים
הוא אסיר עולם נכרי.
לא השיר על יין הארז החם
לא השיר על שדיה של האשה הכפופה
לא שיר הקצב התווז של הנעורים.
זה השיר על החרטה החשאית
ועל בדיחות דעתם של הנאמנים.
זה שיר המשחק שהיה נהוג בעיר מולדתך.
עצם את עיניך והאזן לצליל הנכרי של קולך.

בשאי קוראת

בשאי קוראת לכם
את השירים האהובים, הרועדים
ומתבוננת בפניכם העגלות והצחות
הופכות האותיות למזלגות
וסכינים מורחים לכם את החמאה
על פרוסות לחם עבות ולבנות.

בהרף שירים

בהרף שירים שורות קצרות גורמות לה התעטשיות
אפלו מרחוק, מוספים ספרותיים מעוררים בה
רצון להתגרד בין האצבעות
גליונות גליונות צהבהבים
מקלפת מעור לחייה
השתלה נכשלה
על גבי בהרות מכערות שאין להן ארוכה.
ובכן דורסת בכל האגרופים עתונים ושנים
לנקות בהם את החלונות
ובסכין הלחם
מקרצפת את הסדקים שבין האריחים.

סדר השירים

- שני שירים לידיד:
א. אנו גלף 5
ב. גיר פסוף 6
אנגריות של מהגרים 7
בשעה זו 8
בשדה 9
שךשים 10
כגנינת חליל 11
ביום העצמאות 12
הקול 13
ארץ בחושה ונחושה 14
במשא ומתן 15
הודמנות 16
הפזל הגמור 17
באיזשהו גיל 18
שים 19
באור הלכן 20
אח, החיק הנודא 21
ושוב שלחן מטבח 22
כשוף 23
העץ 24
התחלתי להטיל ספק בכך 25
הזיה בקיץ, באמצע 26
מתנות קופצות 28
מנואט 33
כשהיא 34
גברת אילוז צועקת 35
הבאתי לך 36
בערב הקג 37

גברִיאֵלָה 38

בִּירוּשָׁלַיִם בְּשַׁבָּת בְּבִקְרָה 39

הָאוֹנִיבְרִסְיָה בְּיוֹם הַדֶּרֶךְ 40

שִׁירָה 41

עַל שְׁלֵמוֹת הַבְּצוּעַ 42

שְׂכַחְתִּי אֵיךְ צוּעְקִים 43

זֶה הַשִּׁיר 44

כְּשֶׁאֲנִי קוֹרֵאת 45

בְּהֶרֶף שְׁרִים 46